

ДОНАЛД БИСЕТ ОБУЩАРЯТ И ВРАБЧЕТАТА

Превод от английски: Корнелия Лозанова, 1992

chitanka.info

Имаше едно време един много лош чичко, който не искаше да храни врабчетата с трохи. Врабчетата бяха много обидени. Зимно време хората от съседните къщи винаги им подхвърляха трохички и само този чичко никога не им хвърляше.

Те живееха на дървото в задния двор на градината му — цели шейсет и четири врабченца, които много обичаха да кълват трохи. Един ден всички се събраха в клоните на дървото, зачуруликаха и измислиха какво да направят.

Врабчетата имаха един приятел-чудак, който живееше на главната улица. Той беше обуцар и поправяше обуцата на хората. Също така можеше да говори на езика на врабчетата. И други обуцари умеят да говорят, защото са свикнали да държат пирончета между зъбите си. Както си държат пирончетата между зъбите, те си свиркат и така врабчетата ги разбират. Този обуцар подсвиркваше чудесно и се разбираше с врабчетата. Затова едно врабче дойде при него и му се оплака от лошия им хазяин.

— Я гледай ти! — викна обуцарят. — Не може така! — После се замисли известно време и накрая рече: — Измислих! Елате всички след една седмица.

— Добре — изпърха врабчето и литна.

Седмицата мина и ето че врабчетата пристигнаха. Влетяха през прозорчето и накацаха по масата. Обуцарят отвори една вратичка и каза:

— Вижте какво съм ви измайсторил!

Врабченцата погледнаха и що да видят? — По рафтовете на полички бяха наредени шейсет и четири чифта малки врабешки обуценца. Високи, тъкмо по мярка.

— Хайде, обувайте ги! — нетърпеливо каза обуцарят.

Само че не беше толкова лесно да се обуят, защото обуцарят трябваше да върже на всички врабчета връзките. Известно е, че врабчетата не умеят да си връзват сами връзките на обувките.

Като свърши с всички, обуцарят каза:

— Хайде сега идете до къщата на лошия чичко и започвайте да скачате по покрива му.

Врабчетата така и направиха — започна едно подскачане и тропане по покрива — леле, какъв шум се вдигна! Чичкото не издържа и накрая се показа в градината.

— Няма ли да престанете с тоя шум! — развика се той. — Престанете да тропате с обуца по покрива ми.

— Ще спрем, но обещавай да ни подхвърляш трохички — отговориха врабчетата.

— Това ли било? Е, добре! — съгласи се чичкото, после влезе в къщата. Върна се с цяла шепа трохи, които подхвърли на врабчетата. Оттогава не минава и ден, без да ги нахрани с малко трохички.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.